

Arrest

nr. 144 718 van 30 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 8 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 december 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker legde op 9 november 2012 een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw C.M., van Belgische nationaliteit.

1.2. Verzoeker diende op 19 december 2012 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van de Belgische onderdaan.

1.3. De schepen van burgerzaken van de stad Gent nam op 4 juli 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 30 april 2014 vernietigd (RvV 30 april 2014, nr. 123.472).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 27 oktober 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 17 november 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.12.2012 werd ingediend door:

Naam: B.(...) C.(...)

Voorna(a)m(en): M.(...) R.(...)

Nationaliteit: Tunesische

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat hij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter en 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Tevens voert verzoeker aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Verzoeker stelt hierbij als volgt:

"1.1

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de werkloosheidsuitkering slechts kan in aanmerking worden genomen wanneer de referentiepersoon bewijst dat hij actief op zoek is naar werk.

Dat verzoeker echter niet voorafgaandelijk werd uitgenodigd bewijsstukken, welke aantonen dat de referentiepersoon op zoek is naar werk, neer te leggen.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker, hem te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hem aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande het actief-zoeken naar werk van de Belgische referentiepersoon neer te leggen.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

1.2

Dat dient vastgesteld te worden dat de verzoeker zelf in België sedert februari 2014 tewerkgesteld is bij de (...), en over inkomsten uit arbeid beschikt (cf. loonbrieven, stuk 2).

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de volledige inkomsten van verzoeker en de Belgische referentiepersoon (haar werkloosheidsuitkering wordt immers aangepast in functie van de inkomsten van de inwonende gezinsleden) samen geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag en waarom deze samen niet kunnen beschouwd worden als het beschikken door verzoeker over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen".

Dat immers beiden over inkomsten beschikken en deze samen zeker en vast dienen beschouwd te worden als het beschikken over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen".

1.3

Dat krachtens het artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens uit de motieven blijkt dat de behoefteanalyse door verweerder in casu werd uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en de Belgische referentiepersoon, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun totale maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de totale maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke grondige uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat de Belgische onderdaan niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen."

In zijn tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsverplichting, de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Verzoeker betoogt daarbij het volgende:

"Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Het artikel 74/13 Vw. stelt het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het

hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoekers gezinsleven in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een aantal loonbrieven.

2.2., Beide middelen worden, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, hieronder samen behandeld.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.4. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor het onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich kennelijk onredelijk opgesteld bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt artikel 52, § 4, vijfde lid van het van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als juridische grondslag. Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Verder maakt de bestreden beslissing melding van het in casu toepasselijke artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De thans relevante bepalingen luiden als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig

procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt];

(...)”

2.7. Om zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap erkend te zien, dient verzoeker aan te tonen dat de Belgische onderdaan – partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verzoeker legde bij zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) van 19 december 2012 zijn paspoort, een attest van wettelijke samenwoning en een beëdigde verklaring van notaris D. B. neer. Verzoeker werd verzocht om ten laatste op 19 maart 2013 de volgende documenten over te maken: bewijzen van duurzame relatie: bv.: telefoongesprekken, elektronische berichten (mails) foto's, vliegtuigtickets of briefwisseling, bewijs voldoende bestaansmiddelen van de Belg: Arbeidscontract en loonfiches en een bewijs van ziektekostenverzekering voor Belg en familie. Blijkens het administratief dossier maakte verzoeker de volgende documenten over: een aantal foto's, filmtickets, een lijst van telefoongesprekken, een certificaat van lessen Nederlands, een bevestiging van aanvraag tot aansluiting bij het ziekenfonds van verzoeker als persoon ten laste van zijn Belgische partner en twee werkloosheidsattesten van de ABVV werkloosheidsdienst.

2.8. In casu weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag omwille van het feit dat de Belgische partner van verzoeker niet afdoende bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, waardoor de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

2.9. Verzoeker stelt voorafgaandelijk niet te zijn uitgenodigd bewijsstukken neer te leggen die aantonen dat de referentiepersoon op zoek is naar werk. Verzoeker werd echter gevraagd om ten laatste tegen 19 maart 2013 onder andere te bewijzen dat zijn Belgische partner over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Verzoeker wordt geacht op de hoogte te zijn van de op hem toepasselijke wetsbepalingen en dient bijgevolg te weten dat de bestaansmiddelen die uit een werkloosheidsuitkering voortkomen slechts in aanmerking worden genomen indien er tevens actieve sollicitaties worden aangetoond. De zorgvuldigheidsplicht vereist niet dat het bestuur verzoeker bijstaat bij het vervolledigen van zijn dossier.

2.10. Waar verzoeker meent dat de hoorplicht en zijn rechten van verdediging zijn geschonden omdat verweerder heeft nagelaten *“zich voldoende te informeren bij verzoeker, hem te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hem aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande het actief-zoeken naar werk van de Belgische referentiepersoon neer te leggen”*, kan hij evenmin gevolgd worden. Het gaat in casu om een aanvraagprocedure waarbij verzoeker in de gelegenheid wordt gesteld om alle dienstige gegevens aan de administratie over te maken. Bovendien werpt verzoeker de schending op van de hoorplicht zonder te verhelderen welke elementen hij naar voren had kunnen brengen. Een schending van de hoorplicht of van de rechten van verdediging wordt aldus niet aangetoond.

2.11. In zoverre verzoeker in zijn tweede middel een schending opwerpt van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn dient te worden opgemerkt dat hij zich niet dienstig kan beroepen op de bepalingen van de Gezinsherenigingsrichtlijn aangezien uit de definities beschreven in artikel 2 blijkt dat deze enkel betrekking heeft op onderdanen van een derde land die wettig in een lidstaat verblijven en die een verzoek indienen of wier gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden. Artikel 3.3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt trouwens uitdrukkelijk dat deze niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. Gezien verzoeker zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden erkend wenst te zien in functie van zijn Belgische partner, valt deze situatie buiten het toepassingsgebied van voormelde richtlijn en mist het middel aldus juridische grondslag.

2.12. Tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing voert verzoeker in zijn tweede middel de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beperkt zich echter tot een theoretisch betoog en de loutere bewering dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn gezinsleven, wat zeker niet het geval is aangezien de aanvraag in haar geheel gestoeld was op het gezinsleven met

zijn Belgische partner en hiermee dus bij uitstek rekening werd gehouden. Er werd echter vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden om zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden erkend te zien.

2.13. Verzoeker voert verder aan dat er geenszins op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom er geen rekening kan worden gehouden met *“de volledige inkomsten van verzoeker en de Belgische referentiepersoon (...) en waarom deze samen niet kunnen beschouwd worden als het beschikken door verzoeker over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.”* Daargelaten de vraag of rekening kan worden gehouden met verzoekers eigen inkomen in het kader van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, kan verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris niet verwijten de loonbrieven van de nv. G., die verzoeker thans als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 2), over het hoofd te hebben gezien. Uit het administratief dossier blijkt niet dat deze stukken ooit aan de gemachtigde van de staatssecretaris werden overgemaakt. Ook de Raad kan met deze loonbrieven geen rekening houden. De Raad treedt immers in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet op als annulatierechter en dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)).

2.14. Tenslotte houdt verzoeker voor dat een behoefteanalyse had moeten worden doorgevoerd en dat hij en zijn partner in dat kader niet werden gehoord om hun totale maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen. Verzoeker betwist noch weerlegt echter de vaststelling dat er geen enkele indicatie voorhanden is dat zijn partner actief werkzoekende is, waardoor de bestaansmiddelen van de referentiepersoon die uit een werkloosheidsuitkering voortspruiten niet in aanmerking worden genomen. Gelet op dit gegeven ontbreekt enig bewijs van het bestaan van *“stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”* zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Omwille van de afwezigheid van bestaansmiddelen die in aanmerking kunnen worden genomen, diende de gemachtigde van de staatssecretaris niet over te gaan tot een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

2.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, van de artikelen 40ter, 42, § 1, tweede lid of 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk handelde of dat de beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd of behept is met een onzorgvuldigheid. Een schending van de hoorplicht of van de rechten van verdediging werd niet aannemelijk gemaakt. Evenmin werd een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Beide middelen zijn, voor zover de erin opgeworpen schendingen dienstig worden aangevoerd, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN